

Bog anmeldelse: Hva' så, Sørensen?

af Monica Krog-Meyer

Publiceret 27/09/2019 i Bøger/Musik

MUSIKHISTORIE // ANMELDELSE – Hvis Shit og Chanel og Anne Linnet Band er en del af dit musikunivers, og hvis du har fulgt med i populærmusikken og lyttet til hitlister de sidste 40 år, så er Lis Sørensens bog med hendes livshistorie et godt indblik i mekanismerne bag sangene og i livet som musiker. Hvad kræver det egentlig at være solist, som ung, som pige/kvinde, som berømt, som ældre?

Jeg elsker at sidde med en ny bog i hænderne. Beundre eller bare betragte forsiden og analysere, hvad bogen vil fortælle mig.

Her er titlen skrevet med guldbogstaver, så vi har at gøre med en person af en vis kaliber. Titlen: *Jeg er kommet for at synge* fortæller jo, hvad det drejer sig om, og der er et billede af Lis Sørensen i skrædderstilling, helt klædt i hvidt – jeans og skjorte og sportssko med guldkant – på sort baggrund. Enkle øreringe og et armbånd. Det er den afslappede Lis Sørensen, som vi kender hende. Ikke så mange dikkedarer: ”Her er jeg!”, ”Hva' så, ska' vi ha' det sjovt?” eller ”Sku' vi ikke spille noget musik og synge nogle sange?”

“

Bogen har netop en meget fin balance mellem det private og det personlige. Her er der ikke mulighed for

at snage, og der er ikke noget personfnidder, men vi får både historien om, hvor svært det var for Lis Sørensen at få det barn, hun så inderligt ønskede sig, vi hører om morens død og hendes farvel til faren, om kærester og ægtemand

Lis Sørensen er klar til at fortælle, og jeg er så klar til at læse.

En raffineret detalje er, at hun sidder på 'gearet', en af de mange flight cases, som musikere, dvs mest deres roadies, pakker instrumenter, monitorer og kabler ned i efter endt koncert, så de kan tåle transporten.

Forsiden sender et fint signal: Det er hende, der er på scenen og det handler om musik, men der er mange, der er involveret, mange man er afhængig af, hvis det skal blive vellykket.

Bogen om hendes karriere er skrevet i samarbejde med Danni Travn. Det er ikke nogen hemmelighed, så det står også på forsiden.

På inderflappen er der et citat fra dengang, da hun og Anne Linnet som skolepiger mødtes en eftermiddag med et par øller, og Anne fortalte, at hun havde planer om at lave et rent pigeband, altså den spæde start på Shit og Chanel. Da havde Lis Sørensen allerede erfaringer med en pige-gruppe *De 5*.

Sangene er det vigtigste

Indholdsoversigten er titler på hendes sange, både nogle ukendte og dem vi alle kan synge med på. Danni Travn foreslog hende at fortælle ud fra sangene, og det var den gode ide, der fik hende overbevist. Ellers har hun altid modsat sig, når nogen foreslog, at der skulle skrives en bog om hendes liv. Men sangene er vejen til erindringerne.

”Sangene er bøjerner i mit liv. De danner ruter mellem mennesker, steder og epoker. Og de illustrerer, hvor og hvordan jeg har befundet mig i det hele. Så selvfølgelig. Vi navigerer efter sangene. For jeg betragter ikke mit liv som en linje. Men som et farvand.”

“

Der er masser til os, der elsker nørdehistorier fra musikerverdenen

Bogen indledes af et citat fra Lykke Per, Henrik Pontoppidans roman, et citat der peger lidt i samme retning og taler om at overlade sin livskurs til ‘vind og vove’, og tro på, at det nok skal lykkes. Her skal man ikke tage fejl af Lis Sørensen. Hun ved godt, hvad hun vil og ikke mindst, hvad hun ikke vil. Men hun har også modtaget de muligheder livet har budt på.

Hun befinder sig bedst i det nordjyske, er dybt afhængig af høj himmel, natur, årstidernes skiften og vil allerhelst være i nærheden af havet, som datter af en sømand, der gik i land.

Uddannelsen

Opvæksten foregik udenfor Brabrand, og de første øvere med pigegruppen *De 5* fandt sted i venindens arkitekthjem i Højen, i Brabrand Bakker.

”Nok rummede mit nedlagte landbrug et gammelt klaver og en reproduktion af Gauguin på væggen, men nogen særlig kultivering foregik der sgu ikke. Med vores dyr, vores stubmark og min fars konstante byggen og regeren kom jeg fra det rene Klondyke sammenlignet med de stilige villaer i glas og sten. Der hang abstrakte oliemalerier på væggene, et sted stod en ægte Picasso-vase – der dog blev fjernet, når der var fest – og pladespillernes nåle blev sænket ned i de nyeste Miles Davies-plader.”

Farmand Willy lærte hende at få toner ud af guitaren, Holger Laumann var hendes musiklærer, og resten er en interessant historie om, hvordan hun finder sine egne ben i en skrap branche, hvor hun hverken føler sig som en Anne eller en Sanne. Hvor hun ikke er specielt interesseret i at stå alene fremme på scenen og tage ansvaret, fordi det på den ene side er lidt skræmmende, på den anden side også er sjovere, bedre og måske mere interessant for publikum, når det er samarbejdet på scenen, de præsenteres for.

I Anne Linnet Band fik hun styrke til at stå frem:

”Nu ville jeg ikke bare høres. Nu ville jeg også ses.”

Undervejs skubbede andre hende til at turde synge uden at skråle igennem, til at turde være sig selv; og sådan fandt hun i samarbejdet med sine kolleger vej til at tage styringen. Sangkarrieren kræver, at hun finder sin egen stemme, går sin egen vej og træffer sine egne beslutninger. Hele tiden. Vi ved jo, at det er lykkedes, bogen fortæller hvordan.

For mig er det en interessant gennemgang af tiden fra midthalvfjerdsere og til i dag. Det er turen gennem den musik og de oplevelser, jeg selv har haft som P3- og siden P4-vært i DR.

Hendes fortællinger giver os historierne bag sangene: Nå det er derfor hun bragede sådan igennem med *Stille før storm*, derfor hun elsker at

 Menu
sange *Fuld af nattens stjerner*, og nu ved jeg, hvordan det kom sig, at hun sang en dansk udgave af Lars Muhls succes *One more minute* med Steffen Brandts tekst, nemlig *Ind til dig igen*. Og kender man ikke historien om *Brændt*, så er det endnu en sær branchehistorie.

Nu har jeg omsider fået forklaringen på, hvorfor hun og de andre i Shit og Chanel havde kontroverser med 70'ernes kvindebevægelse. Et paradoks, når det jo netop var dem, der som de eneste stod på scenen UDEN mænd og MED tøj på og vel at mærke både sang og spillede deres egne sange.

Og de der har spekuleret på, om Lis Sørensen har været en af Annes kvinder, får en skøn bemærkning med på vejen:

”Nok syntes hun jeg havde en god røv, men mere var der ikke i det”.

Dejligt befriende.

“

Sangkarrieren kræver, at hun finder sin egen stemme, går sin egen vej og træffer sine egne beslutninger. Hele tiden. Vi ved jo, at det er lykkedes, bogen fortæller hvordan

Bogen har netop en meget fin balance mellem det private og det personlige. Her er der ikke mulighed for at snage, og der er ikke noget personfnidder, men vi får både historien om, hvor svært det var for Lis Sørensen at få det barn, hun så inderligt ønskede sig, og vi hører om morens død og Lis' farvel til faren, og om kærester og ægteemand.

Men når man vælger sange som udgangspunkt for at fortælle om over 40 års musikerliv på landevejene, i øvelokalerne og som sangskriver, er der en masse, der ikke kommer med. Man må jo vælge, og små 300 sider er vel passende for en bog.

Jeg savner dog at høre om, hvad der blev af countrypladen, der var færdigspillet, men blev opgivet en gang i 90'erne. Ja, hele historien om Cowgirls mangler.

Jeg savner også at høre lidt om, hvad det er for en kontakt Lis Sørensen har med kronprinseparret. Her bliver der ikke bralret, og diskretion er en æressag.

Der er temperament på damen

Det er interessant at læse om de bump, man skal igennem i den branche: Når hun kører sig selv flad og klarer sig igennem på rutinen; når sangene bare ikke vil dukke op og hun så 'rækker ud' til kollegerne, der beredvilligt leverer gode sange; eller når hun støder ind i en ufølsom pladedirektør og finder sin vrede frem, slår i bordet og giver ham en enorm skideballe foran hans ansatte:

"Du skal kraftstjelmig ikke bestemme, hvad jeg skal lave!"

Som hun skriver:

"Mange går og tror, at det er Sanne, som er den skrappe af os. Det er faktisk mig – og det er Sanne selv, der siger det. Måske er hun mere rap i almindelighed. Men de helt store skideballe får man af mig."

Den slags koster, men kan være nødvendige og betaler sig måske i det lange løb. Her var det den rigtige beslutning. Og historien indeholder en herlig practical joke.

Husk musikken

Det kan varmt anbefales at have mulighed for at lede efter sange på YouTube, mens du læser. Hvis ikke du bare kan gå hen og hive sangene frem på plade- eller cd-hylden. Det er en fornøjelse at lytte til de sange Lis Sørensen fortæller om. Så man selv kan følge med i, hvem der synger kor, følge med i historien om ham, der foreslår den detalje i en sang eller når hun forklarer, at det faktisk ikke er Lis Damm, men Bobo Moreno, der synger den sidste høje tone på en af sangene, eller læse beretningen om dengang, hun og Anne Linnet sang kor for Gasolin på *Kvinde min*, og så forsøge at høre, hvor de dukker op.

Der er masser til os, der elsker den slags nørdehistorier fra musikerverdenen.

“

Sangene er bøjerne i mit liv. De danner ruter mellem mennesker, steder og epoker. Og de illustrerer, hvor og hvordan jeg har befundet mig i det hele. Så

selvfølgelig. Vi navigerer efter sangene. For jeg betragter ikke mit liv som en linje. Men som et farvand”

2019 har været Anne, Sanne og Lis' år, med genoplivelsen af *Anne Linnets Band* fra 1980-82, og det har betydet [et glædeligt gensyn med de tre på samme scene med koncerter](#) overalt. Lis Sørensen omtaler det som 'en sund venindekonkurrence', og deres veje krydses igen og igen. Glad bliver man over, at de rent faktisk er veninder og bruger hinanden.

Det er også kun Anne, der får lov at råbe: "Hva' så Sørensen?" Og så alligevel ikke. Jeg oplevede det selv engang i mit radiostudie. En trækning gik hen over Lis Sørensens ansigt. Og i bogen skriver hun, fra tiden med Shit og Chanel:

"Hun og jeg skændtes sjældent, men der opstod perioder af stilhed, fordi jeg følte mig negligeret. Taget for givet.

I stedet for at sige det direkte til hende eksploderede jeg på andre tidspunkter. Som den morgen, hvor vi vågnede på vores fælles hotelværelse efter en dag, hvor hun havde irriteret mig.

'Hva så Sørensen!' lød det veloplagt fra Anne.

'Du skal kraftedeme ikke kalde mig Sørensen på den her tid af morgenen!'

'Nå nå ..rolig nu.'

Sådan kom mine udbrud altid forskudt fra det, der egentlig nagede mig. Jeg sagde aldrig, at det var fordi jeg savnede hende, og at hun fik mig til at føle mig utilstrækkelig. Omvendt vidste jeg, at vi havde noget særligt."

Lis Sørensen - Uerstattelig (Official Audio)

Menu
Sangen *Uerstattelig* har tekst af Elisabeth Gjerluff Nilesen og er produceret af Lis Sørensens søn Sylvester Willy Sørensen. Det handler bogens sidste kapitel om.

Topfoto: Skribenten.

Lis Sørensen: "Jeg er kommet for at synge" er udkommet på Politikens Forlag

Vil du gerne følge med i debatterne og journalistikken i POV, så sørg for, at du får vores digitale weekendavis hver fredag morgen – [POV Weekend](#) kommer ind ad din digitale dør – altså indbakken i din e-mail – [hvis du bestiller den her](#). Og det koster ikke noget.

FACEBOOK

TWITTER

LINKEDIN

PINTEREST

TAGS:

ANNE LINNET

DANNI TRAVN

LIS SØRENSEN

MUSIK

SANNE SALOMONSEN

W

DU KAN MÅSKE OGSÅ VÆRE INTERESSERET I FØLGENDE:

'Magi i luften' vil en masse, kan meget. Først og fremmest er den enormt godt skrevet

Stilforvirret, men med umiskendelig tæft for popmelodier – Kim Larsens manager udsender soloalbum

Tool – et redskab til at åbne sindet med

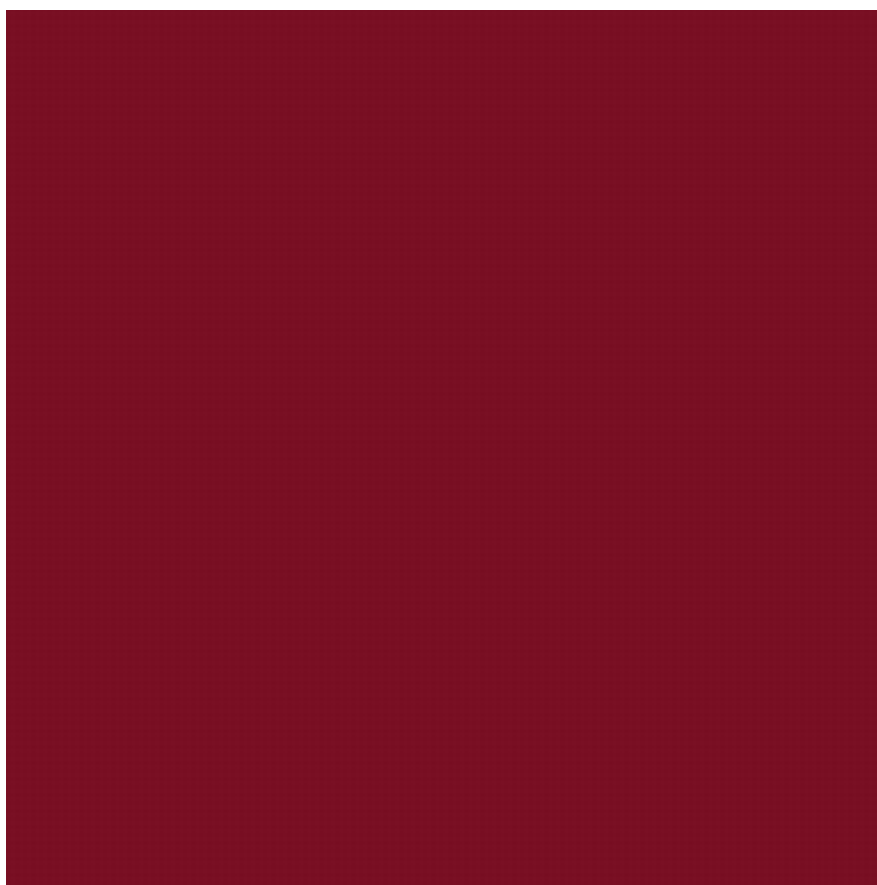
Menu

SENESTE ARTIKLER

Monica Krog-Meyer, tidl. radiovært, nu skribent, pensionist og mormor.

Født 1950, programmedarbejder og studievært. Har taget turen fra P3, via P4 og til P5.

Jeg skrev i 2010 "Plus-alderen - vi bliver jo bare ved!", der medfører mange muntre foredrag rundt i Danmark.

M E S T L Æ S T E

Historien om Fløjte-Karl, en gammel københavnsk original

af Philip Sampson |
posted on October 10,